

1. Stiekem een staart

Mare de Waver is een zeemeermin, maar dat is geheim. Het is zo geheim dat niemand het weet. Zelfs mama niet. Daarom kan het alleen 's nachts. Met de lichten uit en de badkamerdeur op slot. Voordat ze zeemeermin werd, deed ze die deur nooit op slot. Ze deed hem niet eens dicht. Nu wel. Heel zachtjes. Vlak voor de deur helemaal dicht is, piept het. Het is een zachte piep maar veel te hard. Altijd weer veel te hard.

Mare duwt haar oor tegen de binnenkant van de badkamerdeur. Zeven tellen. Als mama er dan niet is, is ze niet wakker geworden.

‘Eén, twee, drie, vier.’

Langzaam!

‘Eén... twee... drie... vier... vijf, zes, zeven.’

Ze schopt haar pyjamabroek uit en trekt haar hemd over haar hoofd. Snel, de kraan van het bad aan.

Het raam staat op een kier. Een warm windje zucht naar binnen. Het is al dagen bloedheet in de stad. Bijna een hittegolf. Mare gaat op de rand van het bad zitten en kijkt in de spiegel. Ze trekt wat plukken haar omhoog. Kijk nou, het is echt kort. Net iets langer dan het haar van Sebas. Maar Sebas is een jongen en zij een zeemeermin.

Onder in de kast, achter de stapel handdoeken, ligt zout. Ze graait in de papieren zak. Zeven flinke handen zout gaan het water in. Met haar hand woelt ze het er-

door. Ze likt aan haar vinger. Mmm. Het water smaakt lekker naar zee.

Ja hoor. De jeuk begint direct, helemaal onderaan. Als het in haar tenen is uitgejeukt, begint de rest van haar voeten. Daarna haar benen. Ze willen. Mare krabt aan haar knieën, maar de jeuk laat zich er niet af krabben.

Ze pakt alle sponzen en gooit ze in het water. Ook alles wat in de vensterbank ligt gaat in bad. De plastic vissen, het kleine dolfijntje, schelpen, het houten schip. En Mer, de kleine pop met haar zeemeerminnenstaart van zilverfolie.

Pas als het bad helemaal vol is, mag Mare er zelf in. Dat lukt nooit. Zo lang houdt ze de jeuk niet uit. Ze voelt met haar hand in het halfvolle bad. Het water is precies goed. Niet te heet, niet te koud, zout. De jeuk gaat steeds meer jeuken.

Met haar blote voeten springt ze op de stenen vloer. Niet te hard, dan wordt mama wakker. Ze springt om de jeuk eruit te springen. Ze moet zo nodig, zo heel erg nodig onder water zijn!

Ze moet. Nu.

Hup, erin.

Mare verdwijnt kopje-onder. Eindelijk onder water. Heerlijk, onder water. Ze luistert ernaar. Naar het geluid van ver. Alsof je met je hoofd onder het dekbed ligt. Je hoort wel wat, maar anders, ver weg. Water streelt haar benen. Zacht en warm.

Ze legt haar handen op haar benen en voelt het kietelen. Het kietelkriebelt, heel lekker. Ze voelt hoe twee één

wordt. Een staart met schubben en onderaan een vin.
In het licht van de lantarenpaal glimt haar staart zilver-
blauw.

‘Hallo, mooie staart,’ fluistert ze en ze aait hem.

Dat is altijd het eerste wat ze doet. Haar staart lief en knuffelig aaien, zoals ze haar poes Snor aait.

Het is fijn dat ze een groot bad hebben. Ze kan er rondjes in zwemmen. Geen grote rondjes zoals in de zee, maar wel kleine. Onder water speelt ze met de vissen en de dolfijn. Elke nacht weer wat anders. Vannacht roepen de vissen haar om de dolfijn te helpen. Die is vastgeraakt in een gezonken schip. Mer helpt ook mee. In het grijze water spettert en speelt Mare met alles wat in bad ligt.

Pas als het badwater echt koud is geworden, trekt ze de stop eruit. Langzaam loopt het bad leeg. Ze weet dat haar staart zo verdwijnt. Zodra ze uit het water is, droogt haar staart en komen haar benen weer terug.

Het bad is al halfleeg. Nog even snel haar staart aaien. Hij voelt glad. Zacht. Schubberig. Glibberig. Ze weet niet hoe ze moet uitleggen hoe het voelt.

Hoe kan ze het mama dan ooit vertellen?

2. Post van Onder Water

Mare wacht aan de keukentafel. Vandaag heeft zij het ontbijt klaargemaakt, terwijl mama zich aankleedde. Er staat brood op tafel, pindakaas en een pot thee. Dat is alles wat er nodig is voor een lekker ontbijt.

‘Aááh, weekend!’ zegt mama en ze rekt zich uit.

Net als ze wil gaan ontbijten, gaat de bel. Mama gaat opendoen.

Voordat ze het ontbijt klaarmaakte, heeft Mare zeetekeningen opgehangen. Een Kusvis boven het aanrecht. Een dolfijn op de broodtrommel. Een zeemeermin met kort bruin plukhaar op de koelkast.

Ze hoort mama dankjewel zeggen. Dan valt de voordeur dicht.

Waar komt ze nou mee aanlopen?

‘Taaadááá. Dit pakje is voor jou.’

Mare pakt het aan. Er is een touwtje om geknoopt. Het komt van Onder Water, dat ziet ze zo. Het blauwe papier, het ruwe touw. Het lijkt ook wel of ze het ruikt. Ja, heel ver weg ruikt ze de zoutige, frisse geur van zeewater. Daar houdt ze zo van.

Mare leest wat er op het pakje staat.

Mare Min

Neptunusstraat 77

Utrecht

Mama heeft het ook gelezen.
‘Zie je dat? Iemand noemt je Mare Min in plaats van Mare de Waver,’ zegt ze en ze wijst naar de grote krulletters.

‘Ik snap er niks van,’ zegt Mare.
Ze trekt het pakje naar zich toe.

Het papier voelt een beetje vochtig aan. In één ruk wil ze het eraf scheuren. Maar het kan niet. Nu niet. Zo meteen, als mama weg is, kan het.

‘Kom op, maak open,’ zegt mama.

Mare legt het pakje op de houten stoel naast haar. Het is rechthoekig en best dik. Er kan een dvd in zitten over de Kusvis of misschien een boek met verhalen over zeemeerminnen. Ze wil zo graag weten wat erin zit!

‘Nee. Ik wacht nog even.’

‘Wachten? Waarom?’

‘Gewoon. Ik maak het een andere keer open.’

‘Nou, daar snap ik niks van. Ben je niet nieuwsgierig?’

Mare kijkt naar het pakje van Onder Water en legt haar hand er zo rustig mogelijk op. ‘Nee hoor.’

Mama schenkt nog een kop thee in.

‘Je doet net alsof je elke dag een pakketje krijgt,’ zegt ze.

Ze moest eens weten. Mare heeft al eerder wat van Onder Water gekregen. Flessenpost. Op de dag dat ze zeven werd. Alweer een paar maanden geleden.

‘Wil je nog thee?’

Mare schudt haar hoofd en pakt een boterham. Eten echte zeemeerminnen wel boterhammen? Als brood

helemaal nat is, vies is dat. Eten zeemeerminnen wel brood...?

Terug die boterham. Dan maar een banaan.

‘Mare?’

Snel, een hap. Zo, nu is het veilig. Met je mond vol praten mag niet. Als mama nu ook haar mond maar houdt.

‘Waarom maak je het niet open?’

Mare kauwt en kauwt. Heel langzaam. Ze kauwt wel twintig keer op de hap banaan.

Gelukkig. Mama gaat staan en begint de tafel af te ruimen. Mare kijkt toe. Haar hand ligt nog steeds op het pakketje van Onder Water. Hoe weten ze haar adres? Met de flessenpost was ze aan zee, maar nu? Ze woont midden in de stad! Ineens voelt ze mama’s vingers door haar korte haren woelen.

‘Is er iets, meisje van me?’

Nee, schudt haar hoofd. Ze durft mama niet aan te kijken en schuift de bananenschil heen en weer over haar bord. Haar andere hand peutert aan het blauwe papier, precies bij het touw. Het papier scheurt. Mare slikt.

‘Ik begin alvast in de tuin,’ zegt mama.

Mare draait zich om. ‘Wat?’

‘Ik ga vanmorgen in de tuin werken. Kom je me helpen?’

‘Ja, goed. Eerst even naar boven.’

Haar voeten stampen op de traptreden.

Stamp. Stamp. Stamp.

Snel. Snel. Snel.

Nog voordat ze op haar kamer is, scheurt Mare het papier er verder af. Het is een boek. Haar slaapkamerdeur

valt met een klap dicht. Ze schuift haar stoel ertegen en gaat erop zitten. Haar hart bonkt. Warm, wat is het hier ineens warm. Het boek heeft blaadjes en plaatjes, maar het is geen gewoon boek. De kaft is van dik plastic met zilveren letters erop: ZEE meerminhandboek voor de jeugd.

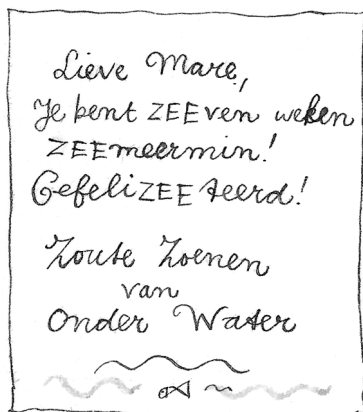

Eindelijk een boek over haar! Eindelijk kan ze lezen over zichzelf. Haar handen plakken aan de plastic bladzijden. Het voelt raar. Op de eerste bladzijde heeft iemand iets geschreven.

Haar vingers bladeren gehaast door het boek. Een cadeau van Onder Water!

Ze slaat het zomaar ergens open. *Staat*, staat boven aan de bladzijde. Er staan heel veel letters op maar gelukkig ook plaatjes. Van een zeemeerminmeisje dat haar staart in een teil zeewater houdt. Het meisje lijkt op haar, maar heeft lange blonde haren met minipietsie schelpjes erin. Mare heeft kort donker haar met niks erin. Het meisje met de lange haren boent haar schubben met een

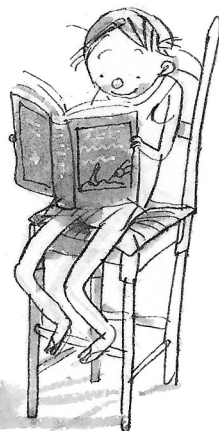

grote spons. In golvende bewegingen. Dat doet zij ook bij elk nachtbad!

Ze krijgt er een kriebeltje van in haar benen. Dat heeft ze de laatste tijd steeds vaker. Als ze denkt aan Onder Water waar ze een staart heeft, dan jeukt het. Soms is de jeuk heel erg. Dan krijgt ze het weg door heel hard te springen of te stampen.

Verderop in het boek staat een hoofdstuk *Feest-eten*. Er staat niks over brood met pindakaas. Wel over Zeewiertart, Schelpsnoep, Mosselmoorkoppen, Haaisnaai en Zandkoekjes. Schelpsnoep ziet er lekker uit. Een soort lolly maar dan in een schelp, om eruit te likken. Dat gaat ze zeker maken.

Buiten wordt er geschept en geharkt. Ze zou helpen, maar nu even niet. Liggend op haar bed leest ze verder in het nieuwe boek.

Er is ook een hoofdstuk *ZEEvrienden*. Zou de Kusvis ertussen staan? De bladzijden staan vol tekeningen van zwemmers. De meeste is ze Onder Water tegengekomen. Het zeepaardje. De Lachvis. De inktvis. De dolfijn. De Praatvis en de Troostvis zijn moeilijk uit elkaar te houden. Ze zijn allebei knalblauw. De Troostvis heeft alleen op zijn rug drie witte vlekjes in de vorm van een traan.

Zie je wel, hij staat erin. Natuurlijk staat hij erin. De oranje Kusvis. Daar heeft ze alles aan te danken. Zonder zijn kussen was ze nooit zeemeermin geworden. Mare buigt voorover en zoent het boek dat op haar knieën ligt. Ze zoent precies op de lippen van de Kusvis.

Nadat ze nog een stukje heeft gelezen in het hoofdstuk *Eerste Hulp Bij Storm op ZEE* (E.H.B.S.O.Z.) en tips voor veilig zwemmen, bladert ze terug naar het plaatje van de Kusvis. Als ze hem heeft gevonden, draait ze zich op haar rug. Ze kijkt naar de Kusvis en denkt aan die bijzondere nacht in zee. Het voelt lekker als ze eraan denkt. Raar lekker. Heimwee, maar dan fijn. Verdriet, maar dan prettig. Zoiets.

Mare legt het *Zeemeerminhandboek* over haar gezicht. De bladzijden plakken aan haar neus en wangen. Ze doet haar ogen dicht. Zo kan ze nog beter terug naar hoe het allemaal begon.